

Китоби Дониёл — Яксаду панҷоҳу шашум

Ошкор сохтани рӯёи охирини Дониёл: Нигоҳе аз дидгоҳи миллеритӣ ба ҳақиқи нубувватӣ барои имрӯз

Jeff Pippenger

2024-03-24

Мо баррасии рӯёи охирини Дониёлро бо татбиқи он усуле оғоз мекунем, ки Алфа ва Омега онро ифода мекунанд, яъне ин ки Ў ҳамеша анҷомро бо оғоз мушаххас месозад. Бинобар ин, Белтешатсар, ки дар ояти аввали рӯёи охирини Дониёл ҳамон Дониёл аст, дар қисми охирини ҳамон рӯё низ ифода ёфтааст. Мо муайян кардаем, ки Белтешатсар қавми аҳди Худоро дар рӯзҳои охир ифода мекунанд, ки «chazon», яъне рӯёи таърихи нубувватиро, тавре ки бо калимаи «thing» дар ояти якум ифода шудааст, дарк мекунанд. Он рӯёи таърихи нубувватӣ ҳамон «ҳафт замон»-и Ибодат 26 аст, ки ба ду ҳазору панҷсаду бист сол баробар мебошад. Белтешатсар инчунин «vision»-ро дар ояти якум мефаҳмад, ки он рӯёи «mareh»-и ду ҳазору сесадсола аст ва зуҳури ногаҳонии Масеҳро ифода мекунанд.

Дар боби дувоздахум, Дониёл ҳаракати фариштаи якумро ҳамчунин ҳаракати фариштаи сеюмро намоёндагӣ мекунанд, зеро ҳар ду ҳаракат масали даҳ бокираро ба амал меоранд. Дар боби дувоздахум ақаллан панҷ ҳақиқат вучуд дорад, ки қисми ҳаракати миллерӣ буданд ва ҳақиқатҳоеро намоёндагӣ мекунанд, ки ҳаракати фариштаи сеюм низ бояд онҳоро таҷриба кунанд ва дарк намояд. Ҳар ду ҳаракат масали даҳ бокираро ба амал меоранд, ва аз бокираҳои доноӣ ҳар ду ҳаракат талаб карда мешавад, ки он воқеияти нубувватиро дарк кунанд. Ҳар ду ҳаракат бояд аввалин ҳақиқати нубувватиро, ки Миллер ба дарки он роҳнамун шуд, бифаҳманд, чунон ки он дар «ҳафт замон»-и Ибодат 26 ифода ёфтааст. Се таҷриба ва фаҳмиши мувозии дигари он дар чанд ояти охири боб ёфт мешаванд.

Ва аз вақти бардошта шудани қурбонии доимӣ ва барпо гардонидани макрӯҳи вайронакунанда, ҳазору дусад навад рӯз хоҳад буд. Хушо касе ки интизорӣ кашад ва ба ҳазору сесад сию панҷ рӯз бирасад. Аммо ту то охир роҳи худро пеш гир; зеро ту ором хоҳӣ гирифт ва дар охири рӯзҳо дар қуръаи худ хоҳӣ истод. Дониёл 12:11–13.

Қавми боқимондаи Худо дар китоби Ваҳй дорон се хусусияти асосии нубувватист. Онҳо аҳкоми Худоро риоя мекунанд, имони Исоро доранд ва Рӯҳи Нубувватро нигоҳ медоранд.

Ва ба ман гуфт: «Бинавис: хушо ҳоли онҳое ки ба зиёфати арӯсии Барра даъват шудаанд». Ва ба ман гуфт: «Инҳо суханони ҳақиқии Худо мебошанд». Ва ман назди пойҳои ӯ афтадам, то ӯро парастӣш намоям. Ва ӯ ба ман гуфт: «Мабодо чунин кунӣ: ман ҳаммисли ту хизматгори ҳамроҳам, ва аз бародарони ту, ки шаҳодати Исо доранд: Худоро парастӣш намо; зеро шаҳодати Исо рӯҳи нубувват аст». Ваҳй 19:9, 10.

Миллерчиён дуруст дарк карда буданд, ки «қурбонии доимӣ» дар китоби Дониёл рамзи бутпарастӣ буд, ва «вакте ки қурбонии доимӣ» «бардошта шуд», соли 508 буд. Рад кардани ин ҳақиқат, рад кардани ҳокимияти «шаҳодати Исо» аст, ки «рӯҳи нубувват» мебошад; зеро

Рӯҳи Нубувват ошкоро муайян месозад, ки Миллерчиён дар фаҳмиши худ оид ба «қурбонии доимӣ» дуруст буданд.

«Пас ман нисбат ба “Ҳамарӯза” дидам, ки калимаи “қурбонӣ”-ро хиради инсонӣ илова кардааст, ва он ба матн тааллуқ надорад; ва ки Худованд фаҳмиши дурусти онро ба онҳое дод, ки нидои соати довариро эълон карданд. Вақте ки ягонагӣ вучуд дошт, пеш аз соли 1844, қариб ҳама бар фаҳмиши дурусти “Ҳамарӯза” муттаҳид буданд; аммо аз соли 1844, дар миёни ошуфтагӣ, назарҳои дигар пазируфта шуданд, ва торикӣ ва ошуфтагӣ аз пайи он омаданд». Review and Herald, November 1, 1850.

Миллериён дарк карданд, ки муқовимати бутпарастӣ бар зидди ба қудрат расидани папагӣ дар соли 538, дар соли 508 бардошта шуд. Миллериён дуруст буданд, аммо фаҳмиши онҳо маҳдуд буд. Қавми рӯзҳои охири Худо, ки дар ояти якум бо Белтешатсар намояндагӣ шудаанд, хоҳанд дид, ки аз соли 508 то 538 як давраи пешгӯёнаро ифода мекунад, ки намунаи он сӣ соли омодагӣ дар таърихи Масех буд, ки пеш аз қувватёбии Ё ҳангоми таъмиди Ё гузашта буд. Онҳо хоҳанд дид, ки ин давраи пешгӯёна ҳамчунин давраи пешгӯёна аз 1776 то 1798-ро ифода мекунад, ва ҳар се аз он давраҳо замони мӯҳрғузориин яксаду чилу чаҳор ҳазорро ифода мекунад, ки аз 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфта, бо қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда анҷом меёбад.

Дар боби дувоздахум, Дониёл миллериёно ва он панҷ ҳақиқати муҳим ва таҷрибаҳоеро намояндагӣ мекунад, ки бояд дар касоне, ки Балшасар онҳоро намояндагӣ мекунад, тақрор шаванд. Ҳақиқат ва таҷрибаи сеюми миллериён «назари дуруст дар бораи “доимӣ”, ... ки Худованд ... ба онҳое дод, ки нидои соати довариро эълон мекарданд» мебошад. Рад кардани он ҳақиқат, рад кардани навиштаҳои Эллен Уайт аст, ки ҳамон Рӯҳи Нубувват мебошад. Ҳақиқат ва таҷрибаи чоруми миллериён ва фиристодагони ғариштаи сеюм, нубуввати ҳазору сесаду сию панҷ сол аст, ки аз ҳамон сола оғоз ёфт, ки «доимӣ» гирифта шуд, яъне дар соли 508.

Аз соли 508 оғоз намуда, як ҳазору сесаду сию панҷ сол шуморо ба 1843 меорад, аммо на танҳо ба 1843, зеро нубувват дар асл маҳз ба рӯзи охирини соли 1843 ишора мекунад; зеро он мегӯяд: «Хушо касе ки мунтазир монад, ва ба ҳазору сесаду сию панҷ рӯз бирасад». Калимаи ибронӣ, ки ҳамчун «бирасад» тарҷума шудааст, «пага» аст, ва маънои он «даст расондан» ё «даст ниҳодан бар» мебошад. Бинобар ин, нубувват чунин маъно медиҳад: «хушо касе ки мунтазир монад, ва» ба 1843 даст расонад ё бар он даст ниҳад.

Баракати интизорӣ дар таърихи миллеритӣ барои он бокираҳои хушёр буд, ки ноумедии аввалро аз сар гузарониданд, вале барои рӯёе ки таъхир мекард, мунтазир монданд. Ҳангоме ки миллеритҳо дар иҷрои масали даҳ бокира ва боби дуюми Ҳабаққук барои «рӯёе ки таъхир мекард» мунтазир шуданд, онҳо муборак гардиданд. Дар он замони таъхир онҳо баъд фаҳмиданд, ки ҳуди онҳо масалро ба иҷро мерасонанд, ва ки дар охир рӯё «сухан хоҳад гуфт». Замони таъхири онҳо ва ноумедии онҳо бар муайянсозии нодурусте асос ёфта буд, ки ду ҳазору сесад сол дар соли 1843 ба анҷом хоҳад расид, аммо рӯё дар асл барои соли 1844 буд. Ноумедии онҳо бар таҷрибаи онҳо асос ёфта буд, ки ҳангоме падид

омада буд, ки соли 1843 бе бозгашти Масеҳ ба анҷом расид. Ноумедии онҳо ва баракате ки бар онҳое эълон карда шуд, ки баъд аз он интиҳоб карданд интизор бимонанд, ҳамааш бар ҳуди рӯзи охирини соли 1843 асос ёфта буд, ки ба 1844 «мерасад» ё «меояд».

Таҷрибаи ноумедии аввал, ҳамчун иҷрои масали даҳ бокира, дар касоне, ки Белтешатсар намояндагӣ мекунад, фаҳмида мешавад ва такрор мегардад. Ҳақиқат ва таҷрибаи панҷуме, ки аз ҷониби касоне, ки Белтешатсар намояндагӣ мекунад, шинохта хоҳад шуд, ин аст, ки дар «интиҳои айём» Дониёл «дар куръаи худ хоҳад истод».

«Дониёл аз ҳамон вақте ки мӯҳр бардошта шуд ва нури ҳақиқат бар рӯёҳои ӯ дурахшидан гирифт, дар қисмати худ истодааст. Ў дар қисмати худ меистад ва он шаҳодатеро ба дӯш дорад, ки бояд дар охири айём фаҳмида мешуд». Sermons and Talks, volume 1, 225, 226.

Миллериён раванди покшавиро таҷриба карданд, ки он ба воситаи афзоиши дониш, ки аз китоби Дониёл хангоми муҳраш кушода шуданаш дар соли 1798 омад, ба амал расид. Онҳое ки бо Белтешазар намояндагӣ шудаанд, раванди покшавиро таҷриба хоҳанд кард, ки он ба воситаи афзоиши дониш, ки аз китоби Дониёл хангоми муҳраш кушода шуданаш дар соли 1989 омад, ба амал расид. Онҳо ҳамчунин хоҳанд фаҳмид, ки китоби Дониёл дар муҳр задани яксаду чилу чор ҳазор мақсади махсус дорад.

«Хангоме ки Худо ба инсон кори махсусе месупорад, ӯ бояд, чунон ки Дониёл кард, дар хисса ва ҷойи худ устувор биистад, омода бошад ба даъвати Худо ҷавоб диҳад, омода бошад мақсади Ёро ба ҷо оварад». Manuscript Releases, ҷилди 6, 108.

Ҳамчун собиқ лаодиқиён, онҳое ки бо Белтешазар намояндагӣ шудаанд, дарк хоҳанд кард, ки маҳз ба воситаи китобҳои Дониёл ва Ваҳй, ки як ҳамон китобанд, эҳёи ниҳой ба анҷом расонида мешавад.

«Хангоме ки китобҳои Дониёл ва Ваҳй беҳтар дарк карда шаванд, имондорон таҷрибаи динии комилан дигар хоҳанд дошт... Як чиз аз мутолиаи Ваҳй, албатта, фаҳмида хоҳад шуд,—ин ки робитаи миёни Худо ва қавми Ў наздик ва қатъист». The Faith I Live By, 345.

Ҳамчун собиқ Лаодиқиён, онҳо ҳолати Лаодиқиёнии худро дарк хоҳанд кард ва эътироф хоҳанд намуд, ки аз ҷиҳати рӯҳонӣ чун водии устухонҳои хушк мурда буданд; ва дар посух ба шаҳодати рост дар бораи ҳолати мурда ва гумшудаи худ, онҳо зарурати зинда буданро ҳамчун авлавияти аввал дарк хоҳанд кард.

«Эҳёи парҳезгории ҳақиқӣ дар миёни мо бузургтарин ва таъчилитарин аз ҳамаи ниёзҳои мост. Ҷустуҷӯи ин бояд аввалин кори мо бошад». Selected Messages, book 1, 121.

Ваъдаи Китоби Муқаддас ин аст, ки ҳар кӣ чӯё шавад, хоҳад ёфт, ва он гоҳ Рӯҳулқудс онҳоро роҳнамоӣ хоҳад кард, то дарк намојанд, ки маҳз китобҳои Дониёл ва Ваҳй он эҳёи заруриро ба вучуд меоранд.

«Вақте ки мо, ҳамчун қавм, мефаҳмем, ки ин китоб барои мо чӣ маъно дорад, дар миёни мо эҳёи бузурге дида хоҳад шуд». Testimonies to Ministers, 113.

Анҷоми рӯъёи охирини Дониёл, чунон ки дар боби дувоздахум ба тасвир омадааст, таҷрибаеро муайян мекунад, ки қавми аҳди Худоро дар рӯзҳои охир ба вучуд меоварад, ки дар ояти аввали рӯъёи охирин бо Белтешассар муаррифӣ шудааст. Дар он ҷо Дониёл, ки ҳамчун Белтешассар намояндагӣ мешавад, ҳам рӯъёи дохилии ду ҳазору сесад сол ва ҳам рӯъёи хориҷии ду ҳазору панҷсаду бист солро мефаҳмад. Ў ҳам «он чиз»-ро ва ҳам «рӯъё»-ро мефаҳмад. Ў ҳам рӯъёи shazon ва ҳам рӯъёи tareh-ро мефаҳмад. Ў ҳам поймол гардидани муқаддасгоҳ ва лашкарро, ва ҳам барқароршавии муқаддасгоҳ ва лашкарро мефаҳмад. Ў ҳам рӯъёҳои дарёи Улай ва ҳам дарёи Ҳиддекалро мефаҳмад.

Мо ин таҳқиқотро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Ба омӯзиши хеле наздиктари каломи Худо ниёз ҳаст; махсусан бояд ба Дониёл ва Ваҳй чунон таваҷҷуҳ шавад, ки дар таърихи қори мо ҳаргиз пеш аз ин нашуда буд. Эҳтимол аст, ки мо дар баъзе самтҳо дар бораи қудрати Рум ва папагӣ камтар сухан гӯем; аммо бояд диққатро ба он чи анбиё ва расулон зеро илҳами Рӯҳи Муқаддаси Худо навиштаанд, ҷалб намоем. Рӯҳи Муқаддас чараёни қорҳоро, ҳам дар ато шудани нубувват ва ҳам дар воқеаҳои, ки тасвир шудаанд, чунон шакл додааст, ки биёмӯзонад: омили инсонӣ бояд аз назар дур нигоҳ дошта шавад, дар Масеҳ ниҳон бошад, ва Худованд Худои осмон ва шарияти Ў бояд болобардошта шаванд. Китоби Дониёлро бихонед. Таърихи подшоҳиҳоеро, ки дар он ҷо тасвир ёфтаанд, нукта ба нукта ба ёд оваред. Давлатмардон, шӯроҳо, лашкарҳои пуриктидорро бубинед ва назар кунед, ки чӣ гуна Худо амал кард, то такаббури одамро фӯрӯ нишонад ва ҷалоли инсониро ба ҳок афканад....»

«Нуре ки Дониёл аз Худо қабул кард, махсусан барои ҳамин рӯзҳои охир дода шуда буд. Рӯъёҳои, ки ӯ назди соҳилҳои Ўлой ва Ҳиддакел, он дарёҳои бузурги Шинор, дид, ҳоло дар ҳоли иҷро шудан мебошанд, ва ҳамаи воқеаҳои ки пешгӯӣ шуда буданд, ба зудӣ ба вуқӯъ хоҳанд пайваست.

«Ба шароити қавми яҳудӣ дар он замоне, ки нубувватҳои Дониёл дода шуданд, таваҷҷуҳ намоед.

«Биёед барои омӯзиши Китоби Муқаддас вақти бештар ҷудо кунем. Мо каломро онҷунон ки бояд, дарк намекунем. Китоби Ваҳй бо амре ба мо оғоз меёбад, ки дастуроти дар он бударо бифаҳмем. “Хушо қасе ки меҳонад, ва онҳое ки суханони ин нубувватро мешунаванд,” Худо эълон мекунад, “ва он чиро ки дар он навишта шудааст, риоя мекунанд: зеро вақт наздик аст.” Ҳангоме ки мо, ҳамчун қавм, мефаҳмем, ки ин китоб барои мо чӣ маъно дорад, дар миёни мо эҳёи бузурге дида хоҳад шуд. Мо дарсҳоеро, ки он таълим медиҳад, ба таври қомил намефаҳмем, сарфи назар аз амре ки ба мо дода шудааст, то онро ҷустуҷӯ ва омӯзиш кунем.»

«Дар гузашта муаллимони эълон мекарданд, ки китобҳои Дониёл ва Ваҳй мӯҳршудаанд, ва мардум аз онҳо рӯй мегардониданд. Худо бо дасти Худ пардаеро, ки асрори зоҳириаш

бисёрихоро аз бардоштани он бозмедошт, аз ин қисматҳои Каломи Худ дур кардааст. Худи номи «Ваҳй» ба даъвое, ки он китоби мӯҳршуда аст, муҳолифат мекунад. «Ваҳй» маънои онро дорад, ки чизи муҳиме ошкор карда мешавад. Ҳақоики ин китоб ба касоне муроҷиат мекунанд, ки дар ин айёми охир зиндагӣ доранд. Мо, бо пардаи бардошташуда, дар макони муқаддаси умури муқаддас меистем. Мо набояд дар берун иistem. Мо бояд дохил шавем, на бо андешаҳои бепарвоёна ва беҳурмат, на бо қадамҳои шитобкорона, балки бо эҳтиром ва тарси илоҳӣ. Мо ба замоне наздик мешавем, ки пешгӯиҳои китоби Ваҳй бояд ба иҷро оянд....»

«Мо аҳкоми Худо ва шаҳодати Исои Масеҳро дорем, ки он рӯҳи нубувват аст. Дар каломи Худо гавҳарҳои бебаҳо ёфт мешаванд. Онҳое ки ин каломро меҷӯянд, бояд зеҳни худро равшан нигоҳ доранд. Онҳо ҳаргиз набояд дар ҳӯрдан ё нӯшидан ба иштиҳои фосид дода шаванд.

«Агар онҳо чунин кунанд, мағзи сар парешон хоҳад шуд; онҳо қодир нахоҳанд буд фишори ковиши амиқро, барои дарёфт кардани маънои он чизҳое, ки ба сахнаҳои хотимавии таърихи ин замин тааллуқ доранд, таҳаммул намоянд.

«Вақте ки китобҳои Дониёл ва Ваҳй беҳтар фаҳмида шаванд, имондорон таҷрибаи тамоман дигаргуни диниро хоҳанд дошт. Ба онҳо чунин манзараҳое аз дарвозаҳои кушодаи осмон ато хоҳад шуд, ки дил ва зеҳн аз он хислате, ки ҳама бояд онро инкишоф диҳанд, то ба саодате, ки бояд мукофоти покдилон бошад, ноил гарданд, мутаассир хоҳанд шуд.

«Худованд ҳамаи онҳоеро баракат хоҳад дод, ки бо фурутанӣ ва ҳалимӣ хоҳанд кӯшид он чиро, ки дар Китоби Ваҳй ошкор гардидааст, дарк намоянд. Ин китоб он қадар бисёр чизҳоро дар бар дорад, ки аз ҷовидонагӣ саршор ва аз ҷалол пур аст, ба тавре ки ҳамаи онҳое, ки онро меҳонанд ва бо ҷидду ҷаҳд меомӯзанд, он баракатеро дарёфт мекунанд, ки барои «онҳое ки суҳанони ин нубувватро мешунаванд ва он чиро, ки дар он навишта шудааст, риоя мекунанд», ваъда шудааст.»

Аз омӯзиши китоби Ваҳй як чиз, бешубҳа, фаҳмида хоҳад шуд — ки пайванди миёни Худо ва қавми Ё наздик ва қатъист.

«Дар миёни коиноти осмон ва ин ҷаҳон робитаи ачибе дида мешавад. Он чи ба Дониёл ошкор карда шуд, баъдтар бо ваҳйе, ки ба Юҳанно дар қазираи Патмос дода шуд, такмил ёфт. Ин ду китоб бояд бодикқат омӯхта шаванд. Дониёл ду бор пурсид: “То анҷоми замон чӣ қадар вақт хоҳад буд?”»

«Ва ман шунидам, вале нафаҳмидам; пас гуфтам: «Эй хоҷаи ман, анҷоми ин чизҳо чӣ хоҳад буд?» Ва Ё гуфт: «Бирав, эй Дониёл, зеро ин суҳанон то вақти анҷом баста ва муҳр зада шудаанд. Бисёре пок хоҳанд шуд, ва сафед гардонида хоҳанд шуд, ва имтиҳон хоҳанд шуд; вале шарирон шарорат хоҳанд кард; ва ҳеҷ яке аз шарирон нахоҳад фаҳмид; аммо хирадмандон хоҳанд фаҳмид. Ва аз вақти дур карда шудани қурбонии доимӣ ва барпо шудани зишти вайронкунанда, як ҳазору дусад навад рӯз хоҳад буд. Хушо касе ки интизор шавад ва ба як ҳазору сесад сию панҷ рӯз бирасад. Аммо ту, то анҷом, роҳи худро бирав; зеро ором хоҳӣ гирифт ва дар поёни рӯзҳо дар насиби худ хоҳӣ истод.»

«Ин Шери қабилаи Яхудо буд, ки китобро боз кард ва ба Юҳанно ваҳйи он чиро, ки бояд дар ин рӯзҳои охир бошад, дод.

«Дониёл дар ҳиссаи худ истода, шаҳодати худро, ки то замони интиҳо муҳр шуда буд, бардошт, вақте ки паёми фариштаи аввал бояд ба ҷаҳони мо мавъиза карда мешуд. Ин масъалаҳо дар ин рӯзҳои охир аҳамияти беинтиҳо доранд; аммо дар ҳоле ки “бисёре пок, сафед ва озмуда хоҳанд шуд”, “шарирон ба шарорат рафтор хоҳанд кард; ва ҳеҷ яке аз шарирон нахоҳад фаҳмид.” Чӣ қадар дуруст аст ин! Гуноҳ вайрон кардани шариати Худо; ва онҳое ки нурро дар бораи шариати Худо наметавонанд, мавъизаи паёмҳои фариштаи яқум, дуом ва сеюмро нахоҳанд фаҳмид. Китоби Дониёл дар Ваҳй ба Юҳанно муҳркушӣ мешавад ва моро ба сӯи саҳнаҳои охири таърихи ин замин пеш мебарад.

«Оё бародарони мо дар хотир хоҳанд дошт, ки мо дар миёни хатарҳои рӯзҳои охир зиндагӣ мекунем? Ваҳйро дар иртибот бо Дониёл бихонед. Ин чизҳоро таълим диҳед». Testimonies to Ministers, 112–115.